

Arrest

nr. 203 282 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA
Quai de l'Ourthe 44/1
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 maart 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.01.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24.03.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partijen zich eveneens beroepen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen zetten hun enig middel uiteen als volgt:

“De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurd, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De betwiste beslissing stelt vast dat de aanvraag van Mijnheer M. R. (...) niet ontvankelijk is wegens het motief dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd;

Dit artikel 9ter, §1, 1e lid van de Wet van 15 december 1980 schikt dat: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Op 16/01/2013 levert de verzoekende partij een standaard medische getuigschrift die van de ziekte, de ernst van graad en de noodzakelijk geacht behandeling getuigen;

Dit document laat zonder twijfels toe vast te stellen dat de verzoekende partij lijdt aan hepatitis C, de ziekte als zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van patiënt en zijn familie;

Het is mogelijk uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan Mijnheer M. R. (...) lijdt zeer ernstig is gezien als de behandeling wordt gestopt ze een verergering van de symptomen zeker zal hebben.

Het medisch certificaat en de verslag waren nauwkeurige genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van mijn cliënt inhoudt.

Het is dus verkeerd dat de tegenpartij het tegendeel beweert;

Zijn aanvraag 9ter was daarenboven vergezeld van het type van medisch certificaat;

Dit medische certificaat voldoet aan het koninklijk besluit omdat de ziekte, de ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld;

Er is dus een klaarblijkelijke vergissing vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

De betwiste beslissing heeft zich niet getuigd over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Ze houdt geen rekening met de bijzondere situatie van de Verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist;

Het certificaat door de verzoekster voorgelegd aangeeft duidelijk de pathologie waaraan de verzoekster lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Verzoeker verwijst hieromtrent naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat oordeelde :

"Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9 ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée

irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays (R.V.V. 25.07.2008 arrest nr. 14.397).

Uit dit arrest blijkt duidelijk dat een verwijderingmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht worden, artikel 3 van het EVRM schendt, wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Gelet op het bovenvermelde, dient de onontvankelijke beslissing tegen de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 vernietigd te worden."

3.2. In zoverre de verzoekende partijen zich wensen te beroepen op artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden volledig ontbreekt. Een schending van voornoemde bepaling wordt niet aangetoond.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat de ziekte waaraan de eerste verzoekende partij lijdt en op basis waarvan zij verzocht om tot een verblijf te worden gemachtigd kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De verzoekende partijen kunnen derhalve niet gevolgd worden in zoverre zij zouden menen dat een formele motivering zou ontbreken. Zij wijzen er weliswaar op dat de motivering vrij stereotiep is, doch gaan hierbij voorbij aan het gegeven dat wanneer een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De verzoekende partijen betogen daarnaast dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is, doch zij tonen dit niet aan door erop te wijzen dat zij een medisch getuigschrift aanbrachten waarin de ziekte, alsmede de graad van ernst van deze aandoening en de vereiste behandeling worden vermeld.

De verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.4. In de mate dat de verzoekende partijen betogen dat de motivering van de bestreden beslissing "verkeerd" is voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in

dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, §1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet).

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 24 maart 2015 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de ziekte van de eerste verzoekende partij. Het advies, waarvan de motieven integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31.03.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 16.01.2013 en de medische stukken d.d. 04.12.2012, 23.08.2012 en 10.07.2012 blijkt dat de beschreven hepatitis c actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er zou begin 2013 gestart zijn met een medicamenteuze behandeling die naargelang 6 of 12 maanden zou duren, deze behandelingsperiode is inmiddels reeds ruimschoots overschreden. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter leven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. “

3.8. De Raad benadrukt dat het gegeven dat de verzoekende partijen medische getuigschriften aanbrachten die aan bepaalde vormelijke vereisten voldoen op zich niet tot gevolg heeft dat de verwerende partij verplicht is om op basis van deze getuigschriften steeds een verblijfsmachtiging af te leveren of de ingediende verblijfsaanvraag minstens ontvankelijk dient te verklaren. Artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet laat namelijk toe een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid van dezelfde wet. Met de eenvoudige stelling dat zij een standaard medisch getuigschrift hebben voorgelegd dat getuigt van de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijke geachte behandeling, dat dit voldoet aan het koninklijk besluit omdat de ziekte, de ernst en de noodzakelijke behandeling zijn vermeld, tonen de verzoekende partijen niet aan dat foutief of kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat de voorgelegde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid van dezelfde wet. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig betogen dat er *“dus een klaarblijkelijke vergissing (is) vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken”* heeft.

3.9. Uit het door de verzoekende partijen voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 16 januari 2013 en de medische stukken van 4 december 2012, 23 augustus 2012 en 10 juli 2012 blijkt dat de eerste verzoekende partij op dat ogenblik leed aan hepatitis C waarbij er begin 2013 zou gestart worden met een medicamenteuze behandeling die 6 of 12 maanden zou duren.

In het medisch advies van 24 maart 2015 wordt niet ontkend dat de verzoekende partij leed aan hepatitis C, noch dat het hier gaat om een ernstige ziekte, noch dat wanneer de behandeling gestopt wordt de symptomen verergeren. Wel wordt geoordeeld dat de beschreven hepatitis C geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de eerste verzoekende partij alsook dat de voorgeschreven medicamenteuze behandeling zou gestart zijn begin 2013 en dat deze 6 of 12 maanden zou duren, dat deze behandelingsperiode op het ogenblik van de evaluatie op 24 maart 2015 reeds ruimschoots is overschreden zodat er actueel geen risico is op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Met de loutere stelling dat het standaard medische getuigschrift en de bijgevoegde verslagen nauwkeurig genoeg zijn om te beseffen dat de ziekte een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt, beperken de verzoekende partijen zich in wezen tot het louter niet eens zijn met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer doch tonen zij geenszins aan dat de motieven van het medisch advies foutief of kennelijk onredelijk zijn. Zij tonen niet aan uit welke elementen zou kunnen afgeleid worden – in tegenstelling tot het oordeel van de ambtenaar-geneesheer – dat de beschreven hepatitis C een ziekte betreft die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de eerste verzoekende partij.

De Raad ziet niet in – en de verzoekende partijen tonen niet aan – op welke wijze uit de bij de aanvraag van 31 maart 2013 voorgelegde medische documenten kan afgeleid worden dat de eerste verzoekende partij op het ogenblik van de evaluatie door de ambtenaar-geneesheer op 24 maart 2015 lijdt aan hepatitis C.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de verwerende partij nagelaten heeft onderzoek te doen naar de reële feitelijke situatie waarin de eerste verzoekende partij zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen, dat van een zorgvuldige en redelijke overheid een gedegen onderzoek mag verwacht worden naar de feitelijke situatie alvorens te beslissen, merkt de Raad op dat

het de verzoekende partijen toekomt hun aanvraag te actualiseren als er zich nieuwe gegevens voordoen. De verzoekende partijen tonen overigens hun belang bij hun grief niet aan nu zij nalaten *in concreto* uiteen te zetten welke elementen betreffende de medische toestand van de eerste verzoekende partij van die aard zijn dat zij het medische advies en de bestreden beslissing hadden vermogen te wijzigen. Indien de medische toestand, na de in de voorgelegde medische attesten beschreven behandelingsperiode, niet verbeterd of genezen is en indien na deze periode nog steeds een behandeling nodig is, kwam het de verzoekende partijen toe de verwerende partij onmiddellijk hiervan op de hoogte te brengen, wat zij nalieten te doen. Overigens, ook thans laten zij de verwerende partij en de Raad in het ongewisse over de huidige gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij.

De verzoekende partijen betogen dat de betwiste beslissing zich niet getuigd heeft over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden doch zij laten na aan te geven met welke voorgelegde medische elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden. Immers blijkt uit de door de verzoekende partijen voorgelegde medische documenten dat de eerste verzoekende partij leed aan hepatitis C en dat een behandeling noodzakelijk was die 6 of 12 maanden zou duren en begin 2013 gestart zou worden. Deze elementen worden in ogenschouw genomen en niet ontkend, maar op het ogenblik van de evaluatie van het medisch dossier oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat dat de beschreven hepatitis C geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de eerste verzoekende partij alsook dat de voorgeschreven medicamenteuze behandeling zou gestart zijn begin 2013 en dat deze 6 of 12 maanden zou duren, dat deze behandelingsperiode op het ogenblik van de evaluatie op 24 maart 2015 reeds ruimschoots is overschreden zodat er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Er werd aldus wel degelijk geoordeeld over de voorgelegde medische elementen. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de motieven van het medisch advies foutief of kennelijk onredelijk zijn. Gelet op de motieven waarbij erop gewezen wordt dat de behandelingsperiode overschreden is en die door de verzoekende partijen niet worden ontkracht, tonen de verzoekende partijen niet aan met welke vereiste aangepaste zorgen in de bijzondere situatie van de eerste verzoekende partij de ambtenaar-geneesheer op het ogenblik van haar evaluatie ten onrechte geen rekening heeft gehouden. In zoverre zij doelt op de behandeling van de hepatitis C die begin 2013 zou gestart worden en 6 of 12 maanden zou duren, blijkt uit het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer hier terdege rekening heeft mee gehouden.

3.10. Uit het administratief dossier en het medisch advies van 24 maart 2015 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer alle door de verzoekende partijen ingezonden medische stukken in overweging heeft genomen, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan. De verzoekende partijen hebben geenszins concreet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde door hen aangevoerde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat kennelijk niet blijkt dat de eerste verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.11. Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar en citeren uit een arrest van de Raad en stellen dat uit het arrest duidelijk blijkt dat een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling wiens aanvraag voor een medische regularisatie onontvankelijk werd verklaard zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht worden artikel 3 van het EVRM schendt, wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het herkomstland, kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en dat in onderhavig beroep geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten, zodat voormelde kritiek van de verzoekende partijen niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig is.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat *in casu* de medische elementen wel degelijk onderzocht werden en dat geoordeeld werd dat de beschreven hepatitis C geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de eerste verzoekende partij alsook dat de voorgeschreven medicamenteuze behandeling zou gestart zijn begin 2013 en dat deze 6 of 12 maanden zou duren, dat deze behandelingsperiode op het ogenblik van de evaluatie op 24 maart 2015 reeds ruimschoots is overschreden zodat er actueel geen risico is op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het feit dat de voorgelegde medische elementen niet leiden tot de afgifte van een verblijfsmachtiging of minstens tot het ontvankelijk verklaren van de aanvraag betekent geenszins dat geen onderzoek plaatsvond van de medische elementen. De verzoekende partijen hebben niet aangetoond dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer foutief of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.12. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER